

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. marca 1918.

Treść: (Nr 97—99.) 97. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 2. sierpnia 1917, w sprawie ustanowienia cen za świece. — 98. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem. — 99. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen maksymalnych dla sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych w handlu detalicznym we Wiedniu.

97.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 11. marca 1918,

którem zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 2. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 329, w sprawie ustanowienia cen za świece.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, jak następuje:

Artykuł I.

Zmienia się § 2. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 2. sierpnia 1917, Dz. u. p. Nr. 329, który opiewać będzie:

„Przy sprzedaży świec przez producenta nie wolno przekraczać. ceny K 262.— netto gotówką bez skonta, z opłatą przewozu do stacji kolejowej odbiorcy za każdych 100 kg towaru nieopakowanego lub spakowanego razem ze skrzynią (skrzynie po 50 kg zawartości netto).“

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wieser wlr.

98.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i Urzędem dla wyży- wienia ludności z dnia 16. marca 1918,

dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem:

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Rzepak i rzepik, pochodzący z tutejszo-krajowego zbioru z roku 1918, są zajęte na rzecz państwa. Zajęcie to rozpoczyna się z chwilą oddzielenia plonów od gruntu. Wyjęte od zajęcia są zapasy, będące w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że zajęte towary nie mogą być przerobione, zużyte, oddane na karmę, ani też dobrowolnie lub przymusowo sprzedane, o ile w tem rozporządzeniu lub innymi osobnymi zarządzeniami Ministerstwa handlu w porozumieniu

z Ministerstwem rolnictwa nie wydano innych przepisów. Czynnności prawne, sprzeciwiające się zakazowi, są nieważne. To samo odnosi się także do tych czynności prawnych, które zawarte zostały przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Pomimo zajęcia mogą przedsiębiorcy gospodarstw rolnych użyć do zasiewu takich ilości, jakie są potrzebne do najbliższej uprawy roli.

Winni oni o tych ilościach i obsianej niemi powierzchni donieść najpóźniej do dnia 31. października 1918 Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu w Wiedniu, podając zarazem, czy zasiew odbył się w drodze wolnego siania, czy też jako siew rządowy.

§ 4.

Do objęcia zajętych towarów przeznacza się Austryacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu w Wiedniu. Bank ten jest obowiązany zakupić zajęte towary i bezzwłocznie je odebrać.

§ 5.

Cena objęcia wynosi za rzepak 140 K za 100 kg, za rzepik 135 K za 100 kg, za każdym razem na miejscu stacji kolejowej, położonej najbliżej miejsca składowego zapasów, w workach kupującego i za gotówkę, przy okazaniu urzędowego kolejowego poświadczenia nadania (duplikat listu przewozowego).

W razie gdy towar nie odpowiada wymogom zwyczajów kupieckich i umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie przyjdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie, jeśli miejsce przechowania towaru znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd rozjemczy tej giełdy, w przeciwnym razie sąd rozjemczy tej izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce przechowania towaru.

§ 6.

Posiadacz zajętego towaru, o ile on nie ma u niego pozostać stosownie do niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego zasadzie osobnych zarządzeń, ma obowiązkiem sprzedać go Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu po ustanowionych cenach i pod przepisnymi warunkami (§ 5.). Jest on nadto obowiązany towar aż do objęcia przechowywać i utrzymywać.

Zbiór należy wymłócić najpóźniej do dnia 30. listopada 1918. Najpóźniej w 14 dni po wy-

młóceniu należy Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu donieść o rodzaju, ilości i miejscu złożenia zapasów rzepaku i rzepiku.

§ 7.

Skuteczność zajęcia kończy się:

1. z chwilą dozwolonego użycia lub sprzedaży;
2. przez przymusowe odebranie.

§ 8.

W razie przesyłania rzepiku i rzepaku kolejni lub za pośrednictwem przedsiębiorstw okrętowych ma wysyłający dodać do dokumentów przewozowych dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczowego według dołączonego wzoru.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i przesyłek z poza zagranicy celnej, z Węgier, z Bośni i Hercegowiny, nie wymaga się tego rodzaju poświadczeń przewozowych.

Za szkody, jakieby powstały z powodu pominięcia przepisów o poświadczeniach przewozowych, przedsiębiorstwo przewozowe nie ponosi żadnej odpowiedzialności.

§ 9.

Gdy posiadacz wzbrania się sprzedać swe zajęte zapasy rzepiku i rzepaku Austryackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu, winna polityczna władza I. instancji, w której okręgu znajdują się zapasy, orzec o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie.

Orzeczenie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 10.

Przy przymusowym odebraniu zapasów należy potrącić od ceny objęcia 10%. Gdy posiadacz lub jego miejsce pobytu są nieznanne, lub gdy cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, powstałych z praw rzeczowych, należy cenę złożyć w sądzie.

§ 11.

Odebrane przymusowo zapasy winien ostatni ich posiadacz przechować i utrzymać bezpłatnie aż do odtransportowania.

§ 12.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien zakupione przez siebie, zajęte zapasy rzepiku i rzepaku oddawać po cenach zakupna tym producentom oleju rzepakowego, których mu wskaże za zezwoleniem Ministerstwa handlu Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczowego i to w takich ilościach, jakie w tej samej drodze zostaną mu oznaczone.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien jednakże zatrzymać z całej łącznej zakupionej ilości do dnia 15. września 1918 15%, conajmniej jednak 80 wagonów (8000 cetnarów metrycznych) w celu ewentualnego użycia na zasiew. Prośby o pozostawienie nasienia należy wносить do Wojennego związku przemysłu olejnego i tłuszczowego.

§ 13.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani oddać Tow. akc. Centrali olejnej i tłuszczowej wszystkie zapasy oleju rzepakowego, uzyskane z tutejszokrajowego zbioru rzepiku i rzepaku w roku 1918.

Za zezwoleniem Ministerstwa handlu Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczowego oznacza cenę objęcia, rozstrzyga o rozdziale oleju rzepakowego między konsumentów i ustanawia cenę sprzedaży (§§ 2. i 14. rozporządzenia ministerialnego z dnia 8. kwietnia 1916, Dz. u. p. Nr. 94).

Cena sprzedaży oleju rzepakowego konsumentom, którą oznaczy Wojenny związek przemysłu olejnego i tłuszczowego, dotyczy towaru, odpowiadającego wymaganiom zwyczajów kupieckich. Jeśli co do towaru, nieodpowiadającego wymaganiom zwyczajów kupieckich, umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie dojdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie sąd rozjemczy izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce wyrobienia towaru.

§ 14.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani dostawić makuchy Centrali dla środków pastewnych

po cenie, którą oznaczy Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

Centrala dla środków pastewnych ma tym rolnikom, którzy przez dobrowolne zgłoszenie się zobowiązali się do uprawy rzepaku na zasadzie obwieszczeń Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 292, i z dnia 22. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 70, wydawać na potrzeby ich gospodarstwa za 100 *kg* dostarczonego rzepaku 35 *kg* makuchu po cenie 20 K za 100 *kg*.

§ 15.

Wszelkie czynności prawne, sprzeciwiające się zarządzeniom §§ 13. i 14., są nieważne. Odnosi się to także do takich czynności prawnych, które zostały zawarte przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

W razie odmówienia zarządzonego w §§ 13. i 14. wydania oleju rzepakowego i makuchu winno nastąpić odebranie przymusowe przy analogicznym zastosowaniu postanowień §§ 9. do 11.

§ 16.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, w tem rozporządzeniu nałożonych, o ile odnośna czynność nie podpada pod surowsze postanowienie karne, będą karą władze polityczne grzywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy. Kary te można nałożyć także obok siebie. Nadto można orzec przepadek zapasów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Seidler wlr.

Schauer wlr.

Wieser wlr.

Banhaus wlr.

Wimmer wlr.

Silva-Tarouca wlr.

Poświadczenie przewozowe na rzepak i rzepik.

Imię i nazwisko posyłającego

w jest uprawniony do przewiezienia

..... kg rzepaku,

..... kg rzepiku.

a to w czasie od do

z (nazwa stacji wysyłkowej)

do (nazwa stacji przeznaczenia)

(koleją lub okrętem parowym) pod adresem (imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

.....

Wiedeń, dnia 1918.

L. S.

**Wojenny związek przemysłu olejnego
i tłuszczowego.**

Poświadczenie to należy doczepić trwale do dokumentu przewozowego.
Dodanie poświadczenia należy w dokumencie przewozowym zaznaczyć.
Poświadczenie odbierze stacja przeznaczenia.

99.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 18. marca 1918,

w sprawie ustanowienia cen maksymalnych dla sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych w handlu detalicznym we Wiedniu.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, względnie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. marca 1917; Dz. u. p. Nr. 131, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Dla drobnej sprzedaży mięsa wołowego i wnętrzności wołowych na obszarze stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia ustanawia się następujące ceny maksymalne:

I. Dla tych przedsiębiorstw przemysłowych, które są upoważnione do sprzedaży mięsa wyborowego (§ 2. i § 3. rozporządzenia z dnia 16. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 61.):

A. Mięso wołowe:

a) 1 kg mięsa przodowego najwyżej z 15% dokładką	K 18.—
b) 1 kg mięsa tylnego najwyżej z 20% dokładką	„ 20.—
c) 1 kg mięsa na pieczeń (usztyk, połówca i rozbratel) z kośćcami, ale bez dokładki	„ 25.—
d) 1 kg mięsa każdego innego rodzaju	„ 18.—

B. Ozór wołowy.

a) 1 kg ozoru (świeżego)	K 20.—
b) 1 kg ozoru (marynowanego)	„ 22.—
c) 1 kg ozoru (wędzonego)	„ 24.—

C. Wnętrzności wołowe.

a) 1 kg płócek	K 8.—
b) 1 kg wątroby, śledziony lub serca	„ 8.—
c) 1 kg mózdzku	„ 16.—
d) 1 kg nerek	„ 8-60
e) 1 kg wymienia (surowego)	„ 4.—
f) 1 kg wymienia (gotowanego)	„ 8.—
g) 1 kg flaków (nieczyszczonych)	„ 2.—
h) 1 kg flaków (oczyszczonych)	„ 4.—

II. Dla wszystkich innych przedsiębiorstw przemysłowych, które upoważnione są tylko do sprzedaży mięsa zwykłego (§ 2. rozporządzenia z dnia 16. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 61.):

A. Mięso wołowe.

a) 1 kg mięsa przodowego najwyżej z 15% dokładką	K 7-20
b) 1 kg mięsa tylnego najwyżej z 20% dokładką	„ 8-40
c) 1 kg mięsa na pieczeń (usztyk, połówca i rozbratel) z kośćcami, ale bez dokładki	„ 12.—
d) 1 kg mięsa każdego innego rodzaju	„ 7-20

B. Ozór wołowy.

a) 1 kg ozoru (świeżego)	K 10.—
b) 1 kg ozoru (marynowanego)	„ 11.—
c) 1 kg ozoru (wędzonego)	„ 12.—

C. Wnętrzności wołowe.

a) 1 kg płócek	K 5.—
b) 1 kg wątroby, śledziony lub serca	„ 5.—
c) 1 kg mózdzku	„ 8.—
d) 1 kg nerek	„ 5.—
e) 1 kg wymienia (surowego)	„ 2-60
f) 1 kg wymienia (gotowanego)	„ 5.—
g) 1 kg flaków (nieczyszczonych)	„ 1-60
h) 1 kg flaków (oczyszczonych)	„ 3.—

Sprzedaż przodowego i tylnego mięsa wołowego bez dokładki i mięsa na pieczeń bez kości jest zabroniona.

§ 2.

Rzeźnikom wolno wydawać dla szpitali, kuchni wojennych i kuchni wspólnych, restauracji, hoteli, pensjonatów i organizacji konsumentów we Wiedniu tylko takie ilości mięsa wołowego, jakie im na ten cel zostaną każdorazowo przydzielone przez urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa we Wiedniu-St. Marx według wskazówek komisji targowej. Przytoczonym przedsiębiorstwom i organizacjom wolno nabywać mięso wołowe odpłatnie lub bezpłatnie tylko u tego rzeźnika, u którego są wpisani na listę odbiorców i tylko tę ilość, na której pobór zezwoli im urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa.

§ 3.

Magistrat wiedeński ma wydać sam albo za pośrednictwem urzędowego biura odbiorczego dla bydła i mięsa we Wiedniu-St. Marx dalsze potrzebne zarządzenia celem wykonania tego rozporządzenia.

§ 4.

Za przekroczenia ustanowionych w tem rozporządzeniu cen maksymalnych będzie karał sprzedających właściwy magistracki urząd dzielnicowy

aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy, o ile czyn nie podlega karze surowszej. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do 10.000 koron.

Za inne przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych dla jego wykonania zarządzeń, o ile przekroczenia te nie podlegają karze surowszej, będzie karał magistracki urząd dzielnicowy grzywnami do 20.000 koron lub aresztem do 6 miesięcy. Kary te można nakładać także obok siebie.

Takiej samej karze jak sprawca podlega ten, kto drugiego do jednego z tych czynów namawia lub przy ich popełnieniu współdziała.

W razie ukarania można orzec również utratę uprawnień przemysłowego na zawsze lub na pewien oznaczony czas oraz przepadek towaru, do którego czyn karygodny się odnosi, albo użyskanej zań ceny na rzecz państwa.

W razie oczywistego działania wbrew niniejszemu rozporządzeniu można niezależnie od postępowania karnego orzec samoistnie przepadek towaru.

Przypadłe towary lub ich cenę użyć należy dla zaopatrzenia ludności.

§ 5.

Uchyła się niniejszem te rozporządzenia namiestnictwa dla arcyksięstwa Austrii poniżej Anizy, które są sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20. marca 1918.

Pań wtr.